

ти хвърляхъ прѣзрително на земята. Едва сега, Христо-бело, виждамъ, че съмъ билъ жестокъ. Сега изпитахъ ежщата мжка, която причинявахъ на тѣхъ. Съжали се за мене, мила Христобело, прѣди да умра!“

Момата стана полекичка отъ леглото, наведе се и взе цвѣтицето отъ земята.

„Ако наистина се каешъ за това“, каза тя нѣжно, „азъ ще помоля Кривогърбата госпожа, да ти прости“.

Еъ сжщия часъ врата отеднажъ се отвориха и вжтрѣ влезѣ, каточели повикана, госпожа Кривогърбата.

„Охо, какво слушамъ, кой за какво се кае?“

„Азъ, азъ,“ извика игликата, „никога вече нѣма да изтръгвамъ и унищожавамъ хубавитѣ божии цвѣтя.“

„Така ли?“ думаше старата и се приствуваше, че се съмнѣва въ това.

Но Христобела извика: „Позволете ми, уважаема госпожо, и азъ да моля зарадъ горкото цвѣтенце. Увѣрена съмъ, че наистина се кае за постѣпката си.“

